

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

362.51

Szerző:

Cím: *Ötszáz ember kér havonként koldulási engedélyt Budapesten...*

Forrás:

Új Nemzedék

Bp.

1921. 10. 8

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely

Idő

"1921"

Személy

Hely

351.763 "1921"

Ötszáz ember kér havonként koldulási engedélyt Budapesten

Körséta a mindinkább szaporodó koldusok között

— Az Új Nemzedék tudósítójától. —

Mindig sokan voltak, de annyian, mint most... Az utcán, kávéházban, vendéglőben, villamoson, templomok előtt, mindenütt ott vannak, ahogy az egyik elmegy, máris jön a másik, könyörögnek, sirnak, követelőznek, vagy gépiesen ismétlik a betanult szavakat. És számuk ijesztően nő.

A Köruton a minap meg is jegyezte szomorúan előttem az egyik:

— Nagy a konkurencia, uram, ma már kontárok lepik el a pályát és mi hivatásosok isszuk meg a levét...

Igaz a volt az öregnek, mert rövid félóra múlva a kávéház terraszán, hol az őszi napfényt próbáltam élvezni, elében állott egy asszony s a világ legtermészetesebb hangján mondotta:

— Nagyságos ur, tizenöt gyermekem van.

Szórul-szóra így: tizenöt gyermek. Szemrebbenés nélkül közölte velem ezt a nagy számot s a végén még ő sértődött meg, amikor szerényen megköszöntem, hogy a véleményem, hogy ami sok, az sok.

A rendőrség illetékes ügyosztályán érdeklődtünk, hol a koldusokról a következőt mondták:

— Soha annyi dolgozó nem volt a koldusokkal, mint mostanában, alig tudunk védekezni a kéregetésből élő kétes ekzsisztenciák ellen. A kerületeknél hetenként körülbelül ötszáz ember kér koldulási igazolványt, de jóval több azoknak a száma, kik engedély

nélkül üzik ezt a mesterséget. Természetesen az engedélyt csak a legindokoltabb esetben adjuk ki. És, kérem, ne tessék azt gondolni, hogy ennek nyomor a főoka. Tagadhatatlanul a nyomor is befolyásolja mostani nagyszámukat, de véleményünk szerint azért szaporodtak el annyira, mert az emberek nagy része még mindig nem akar dolgozni. A háboru utáni idő tünete ez, a férfiak egy része elszokott a munkától s azért fordulnak a pénzszerezésnek ehhez a kényelmesebb módjához. A koldusok ugyanis még mindig szépen keresnek. Mi, akik napról-napra érintkezünk velük, tudjuk, hogy a napi kétszáz-háromszáz koronás kereset a leggyakoribb esetek közé tartozik. Természetesen számos átrokkant és álmenekült van közöttük, kik mielőtt bemennek a kávéházba vagy más ilyen helyre, előbb óvatosan körülnéznek, nincs-e közelben valahol rendőr. Külön detektívek figyelik őket s így minden héten sok előállítás történik. Ezeket toloncházba viszik és hazakísértetjük őket illetőségi helyükre.

A kapott felvilágosítás után végigjártam a híresebb „koldus-standokat”. A Váci-utca sarkán, hol tarkán nyüzsgött az elegáns esti korzó, mindjárt összetalálkoztam egy vén, vörös arcú, ősz patriarkával, ki siránkozó, vékony cérnahangján képeslapo-

kat kínált eladásra:

— Vegyenek... é-é-éhes vagyok... Közel hajlok hozzá, erős pálinkaszag csap meg.

— Talán inkább szomjas, öreg? — kérdezem tőle.

Erre felháborodva közli velem, mi gondolkodik róla, ő — antialkoholista.

— Nem hiszi? Engem gyógyítottak Rákospalotán az antialkoholisták gyógyítójában — mondja büszkén — azóta bizony nem iszom.

Maid csendesen megiegyvizi!

— Be is reptem utána az antialkoholista egyesületbe.

Tarisznyájából piszkos, rongyos okmányokat húz elő, melyeket az antialkoholista gyógyítóház, egyesület állított ki, ezeket mutogatja, az arca az esti lámpafényben csakugy csillog az önérzettől, alig lehet vele bírni. A szájából kiáradó pálinkaszag brutálisan csap bele a korzón szállingózó sokféle parfüm illatába és mégis neki varigaza. Hiszen okmányai vannak...

Legtöbb koldus a józsefvárosi plébánia előtt ácsorog. Tizenegyet számoltam meg, kik innen indultak el pénzszerező körútra. Vannak csavargó, kalandos természetű koldusok, kik ötleter szerint kóborolnak a városban, de a komolyabbak, a nyárspolgártermészetűek állandó helyen „dolgoznak”. Ezt a világot sem hagyják el. Ilyen helyre nem illik kiállani más koldusnak, ezt nem engedi a kari becsület.

A Ferencvárosban találkoztam a híres régi koldussal, *Jedlicska Bénivel*, a ferencvárosiak népszerű *Béni bácsi-jával*. Jedlicska Béni nem alázas, ő nem könyörög, nem siránkozik, hanem nevetve, jó kedvvel áll meg áldozata előtt és kedélyes, rögtönzött viccek kíséretében szedi be az adományokat. Katonásan öszeccsapja a bokáját és kemény hangon mondja:

— Tekintetes uram, kölcsönözzön két koronát egy régi gavallérnak.

Mert ő még abból a világból való, amikor tekintetes volt az ur. A mai kollégáiról igen lenézően nyilatkozott:

— Kérem, lejáratták az embert ezek a mostaniak. Nem gondolnak a tekintélyre. Hová lesz a tekintélyünk?

Az öreg meghív, menjek vele este kávéházba. „Mert este mi régiék összeszokunk jönni.” A Baross-utcába el is kísérem egy kávéháznak keresztelt tágas kávémérésbe, hol a vendégek valamennyien nyomorékok. Megborotvált, rendesen, tisztán felöltözött emberek ülnek benne. A közönség „nem szakmabeli része” nem is sejtí, hogy a márványasztaloknál kéregetők ülnek, kik ilyenkor levetik munkaruhájukat és szórakoznak. Istenem, hát nekik is szabad. A múlt vasárnap igen sikerült estéjük volt. Béni bácsi nevetve huncutul rámkacsintott és bizalmasan füllembe sugta, hogy tíz liter bor fogyott el. De legalább jól mulattak. (d. m.)